

H. Hadabás Ildikó

Godot-ra várva minden ünnepen

Minden lábjegyzet foglalt már,
a minden „élt”: ettől-eddig!
Hova igyekszik a lelkek hada
kereszt nélkül, évszámok nélkül,
soha meg nem váltott sírhely nélkül
a köd takarta messzeségben,
pucér testtel, csillagok röntgen sugarában?
Nyomorult, szemekből kilesett
árvaságuk fényt-lopó léte
a papírlapok, gépek fényírta szavai közt
felvillan-kihuny, *folyton folyvást* remeg,
hogy legalább egy pont legyen övék:
a bevégeztetett.

Beteg a szó, s az ember is.
Egyik sem fáj a másikért.
A katedrálisok csendjét ellopta
sok szó-fia, csak zúg, csak bűg,
de nem beszél, minden jele már jeltelen,
nincs füle léleknek, tárgynak,
kiúzta magából a ragyogást,
ki, az isteni létet, pásztor-csendet,
logika rendjét, szó morált.

Ripacs fényözön üti-vágja,
Bóvliként röhögve dobálja
évezredeknek lábnyomát –
mindenki szeretetre vágyik,
édes szirup ordítja körbe,
a nyomott papír verssorát:
*... ki viszi át fogában tartva
a Szerelmet a túlsó partra!*

Hol van a csend? Az odaát?